

ALI STANDISH

GÖĞE
TIRMANAN
ÇOCUK



RESİMLEYEN
ALETTE STRAATHOF





GÖĞE TIRMANAN ÇOCUK

ALI STANDISH

RESİMLEYEN
ALETTE STRAATHOF

Çeviri: Esmâ Fethiye Güçlü



Alma, elini yukarıya doğru uzattı. Birazcık daha yukarı çıkabilirse uzakları, çok uzakları görebilecek kadar yüksekte olacaktı.





“Alma!” diye seslendi biri.

Alma, ağaca sıkıca tutunup döndüğünde amcasının aşağıda olduğunu gördü.

“Hemen in o ağaçtan!” diye bağırdı amcası.





Alma derin bir nefes aldı.

Oysa tepeye ne kadar da
yaklaşmıştı.

“Ne yapıyordun orada?”
diye sordu amcası. Al-
ma'nın kolunu kavrayıp
onu birlikte yaşadıkları ku-
lübeye doğru sürüklemeye
başladı.

“Sadece ormanı
görmek iste-
miştim...” dedi
Alma.



Alma, kendini bildiğinden beri asık suratlı amcasıyla birlikte yaşıyordu. Ama içten içe, beraber yaşadıkları bu küçücük kasabaya ait olmadığını hissediyordu. Aslında nereye ait olduğundan pek de emin değildi. Sadece, dünyada onun gördüklerinden çok daha fazlası olduğuna inanıyordu.

Amcası kafasını iki yana salladı. “Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?” dedi sinirli bir sesle. “Orman, korkunç yaratıklarla dolu. Bu yüzden avcılardan başkasının oraya girmesi yasak!”



Alma bunu amcasından, öğretmenlerinden ve özellikle de Belediye Başkanı'ndan birçok kez duymuştu.

Alma, ormanı seyrederken parlak renklerin ışıldadığına tanık oluyor, neşeyle şakıyan kuşların ötüşünü duyabiliyordu. Bu sesler ona sanki kendi kalbinin de kanatları varmış gibi hissettiriyordu.



Oysa kasabadakiler yalnızca Belediye Başkanı'nın yeri göğü inleten sesini duyuyordu. Onlar sadece onun havaya salladığı yumruğunu görüyordu.



“Ormanın ötesinde ne var amca?” diye sordu Alma.

“Dağlar...” dedi amcası. “Orada yaşayanlar da ormandaki yaratıklar kadar kötü. O kadar vahşiler ki tüm vücutları tüylerle kaplı.”

Alma içini çekti. Bunu da daha önce duymuştu.

“İşte bu yüzden güvende olmak için burada, kasabada kalmanızın” dedi amcası eline bir süpürge tutuşturarak.



Dudaklarındaki sert çizgiler yumuşamıştı. “Bu senin iyiliğin için, Alma. Kasabanın ötesinde görülecek hiçbir şey yok.”

Alma, kulübenin merdivenlerini süpürmeye başladı. Bedeni orada olsa da aklı hâlâ o ağacın tepesindeydi.

Bir şeyin görmeye değer olup olmadığını onu görmeden nasıl anlayabilirdi ki?

Peki, eğer kasabanın ötesindeki dünya bu kadar korkunçsa Alma neden orayı görmeyi bu denli çok istiyordu?

